

Tradició i emprenedoria

Text > **TEIA BASTONS**

Il·lustració > **IVÁN GARCÍA**

No és cap secret que el gruix empresarial de les comarques gironines està format per petits negocis. El que potser no és tan conegut és que el que en podríem dir l'esperança de vida d'aquests negocis se situa al voltant dels onze anys. El propietari d'una petita cadena de perruqueries comentava sorprès com joves perruquers començaven un negoci com el seu ja pensant que al cap d'uns anys el canviarien per un altre. O sigui, muntaven un negoci amb data de caducitat. Des del seu punt de vista, això demostrava poc interès, poca paciència i poques ganes d'evolucionar i millorar dins el mateix sector. Em va fer reflexionar, perquè una part important de la societat aplaudeix cada vegada més aquesta filosofia emprenedora en detriment de la tradició empresarial. Un perfil tan a l'alça que ara sembla que estigui passat de moda que un negoci pugui celebrar cinquanta, setanta-cinc o cent anys. Evidentment, entre les causes de la poca esperança de vida dels petits negocis no hi ha només les inquietuds emprenedores o les ganes de canviar. Molts experts ho atribueixen principalment a un entorn poc favorable, amb moltes traves burocràtiques i excessiva fiscalitat, regulacions i normatives. No es tracta de menysprear cap esperit emprenedor, ben al contrari. Però tampoc cal infravalorar les empreses que han aconseguit mantenir la seva activitat durant dècades. Un negoci amb experiència significa, en la majoria de casos, un negoci consolidat. I, de retruc, un negoci consolidat és més productiu, més competitiu i

té més possibilitats de créixer i generar llocs de treball. O sigui, que allargar la vida dels negocis és bo per a qualsevol economia. Allargar la vida dels negocis enforteix el teixit empresarial i afavoreix el creixement econòmic gràcies a una major productivitat, més creació d'ocupació i més competitivitat. Enfront d'això, hi ha la defensa de l'emprenedoria per aportar solucions a problemes puntuals, amb creativitat, flexibilitat i, sobretot, ment oberta. L'experiència, la tradició i l'emprenedoria han de ser compatibles. Qualsevol negoci històric també ha tingut un inici. Hi ha hagut alguna persona al darrere que ha pensat que aquesta activitat podia tenir futur. Una persona que també ha estat creativa i que segurament també tenia una ment oberta. L'antiguitat d'un negoci no és garantia d'èxit. El mèrit, si se'n pot dir així, dels negocis històrics és que per arribar a ser-ho han vist que calia adaptar-se a les circumstàncies canviants de l'entorn. I potser, fins i tot, reinventar-se, partir de la tradició per aplicar innovació com a estratègia per adaptar-se a les noves tendències. Tenen clar que volen mantenir la seva activitat o una de semblant, no en volen una altra, coneixen el negoci i tenen una mentalitat oberta al canvi. Ara, en canvi, massa sovint, sembla que si les circumstàncies canvien, en comptes d'adaptar-hi el negoci, s'opta per tancar-lo i obrir-ne un altre. Vaig llegir un economista que parlava de l'emprenedoria des de la tradició. Doncs això. No renunciem ni a l'emprenedoria ni al futur. Però tampoc reneguem de tota una trajectòria

